

หลวงปู่เล่าถึงอัตชีวประวัติของท่าน

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

วันนี้ก็มาพร้อมหน้าพร้อมตากันแล้วนะ คนแก่มีอยู่บ้าง บาง
คนก็คนหนุ่ม คนแก่ไม่ทราบไปไหนหมด ยังเหลือแต่คนหนุ่ม คน
วัยกลางคน คนแก่ไม่ทราบไปไหน น่าสังเวช บ่ได้คิดถึงชีวิตของ
ตัวเอง ว่ามันเป็นไม้ใกล้ฝั่งแล้ว เราจะต้องหาที่พึ่งทางจิตใจ มัน
ไม่คิดกันเลยนะ ไม่คิด คล้ายๆกับว่าจะอยู่ยั่งยืนนาน จะได้
อาศัยร่างกายนี้ไปมมนานกาลเอ ความเข้าใจ ความรู้สึกอันนั้น
แท้ที่จริง ไม่แล้ว แม้ได้อยู่ไม่กี่ปีก็เดือน ก็ต้องได้หนีจากกันแล้ว
เพราะฉะนั้นให้พากันรีบเร่งสร้างที่พึ่งใส่ใจของตนเสียให้เต็มที่

วันนี้อาจารย์ทิพย์ก็มีความประสงค์ให้หลวงปู่เล่าชีวประวัติ
ให้พุทธบริษัททั้งหลายฟัง ว่าความเป็นมาตั้งแต่เบื้องต้น เป็นมา
อย่างไร ก่อนที่จะได้เข้ามาบวช บวชมาแล้วระยะแรกทำอย่างไร
ระยะต่อไปทำอย่างไร อันนี้ก็นับว่าเป็นเรื่องที่ควรฟังอยู่เหมือนกัน
เพราะว่ามันเป็นคติธรรมสำหรับเกิดขึ้นในจิตใจของแต่ละคน ก็
อาศัยบุญวาสนานั้นแหละไป มาดลบรรดาลให้เกิดความคิด

ความนึกขึ้นในทางที่ดี เริ่มต้นตั้งแต่ก่อนบวช ไกลจะได้มาบวช
นี่นะ ตามธรรมดาเนี่ย ไม่ได้เป็นคนเกียจคร้านเลย ก็เป็นชาวนา
ชาวสวน ถึงหน้าทำนาก็ทำนา ถึงหน้าทำสวนก็ทำสวน ด้วย
ความขยันหมั่นเพียร แล้วก็โรคภัยก็ไม่ค่อยเบียดเบียนด้วย พ่อ
แม่ก็ได้รับความสุขสบายด้วย พ่อแม่ไม่ได้ทำงานหนักอะไร ลูกๆ
ทำแทน

มานี้เมื่ออายุ ๑๙ ปีเข้ามาแล้วเนี่ย มันก็เกิดความคิดขึ้นมาใน
ใจ ว่าการทำการทำงานต่างๆหมูนี้อ้วนแต่เป็นทุกข์ทั้งนั้นเลย
หาความสุขไม่ได้ ทั้งเป็นทุกข์ด้วยและทั้งไม่มีสาระแก่นสารด้วย
เช่นทำนา ได้ข้าว ไปใส่ยุ้งใส่ฉาง ไว้บริโภคมั่ง ขายมั่ง พอถึงปี
ใหม่มา เอ้า ก็เริ่มจวนจะหมดอีกแล้วนะข้าว ก็ได้เริ่มทำนากันไป
อีก ไถนา คราดนาไป เดินตามหลังควายไป ก็คิดดำริอย่างนี้
แหละ คิดไปคิดมาก็มองไม่เห็นสาระแก่นสารอะไร ถ้าขึ้นอยู่
อย่างนี้ก็ทุกข์เปล่าๆ อ้าว ถ้าอย่างนั้นจะไปยังไง ถ้ามัวตัวเอง
นะ...ก็บวชสิ ก็ว่า บวชแล้วจะพ้นจากเรื่องเหล่านี้...พ้น เพราะ

เป็นนักบวชนี่มันยอมเป็นผู้วางมือจากการทำงานต่างๆเหล่านี้
ทั้งหมด จึงเป็นนักบวชได้

พอคิดอย่างนี้มันก็เกิดศรัทธาอยากบวชขึ้นมา นั่งบนหลัง
ควายไปนี่นะ เฟ่งพิจารณาดูร่างกายอันนี้แล้วปรากฏว่าร่างกาย
นี้มันแตกกระจายออกไปหมด สว่างโล่งไปทั่วเลยบัดนี้ มองไป
ไหนก็ไม่มีคน ไม่มีสัตว์ ไม่มีแม่แต่ต้นไม้ มีก็แต่อากาศว่างเปล่า
ไปหมดเลย ว่า เอ้...โลกอันนี้มันไม่มีแก่นสารอะไรน้ำ มันว่างไป
หมด เกิดแล้วก็ตายไป ไม่เห็นมีอะไรเป็นแก่นสาร มันก็เกิดเป็น
แสงสว่างอย่างนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่ง แล้วมันก็หายไป ได้ปีติในใจ
อย่างรุนแรงมานี้ โธ เมื่อเกิดแสงสว่างขึ้นในใจอย่างนั้นนะ ใจก็
เบา ปลอดโปร่ง ทั้งที่ไม่เคยได้ไปฟังเทศน์ ฟังธรรม ไม่ได้เคยนั่ง
ภาวนาซักทีเลย แต่เรานั่งบนหลังควายกลับบ้าน ไปไถนาตอน
เย็นนะ นั่งพิจารณาไป แล้วก็เกิดปรากฏร่างกายแตกกระจาย
ออกไปเลย เกิดแสงสว่างทั่วโลกอันนี้ มองไปไหนไม่เห็นสัตว์ ไม่
เห็นบุคคลเลย อันนี้กายก็เบา ใจก็เบา เหมือนกันกับไม่มีกาย

ตอนนี้ละ โई ศรัทธา อยากบวชหลายบัดนี้ละ โई เราต้อง
บวชแน่ๆ ก็ไม่ทราบว่าจะมาทำงาน ทำทุกขีให้แก่ตัวเองอยู่อย่าง
นี้ทำไมอะ ทำมาแล้วก็เป็นทุกข์ แล้วในที่สุดก็ไม่ได้อะไรเป็นขึ้น
เป็นอันเลย แล้วอย่างนี้จะทำไปทำไมหละ พอคิดได้แบบนี้แล้ว
ก็อุตส์่าห์ ทำสวนทำนา เลี้ยงพ่อ เลี้ยงแม่ เลี้ยงน้องไปอยู่ปีหนึ่ง
อายุ ๒๐ เต็มบริบูรณ์ ก็จึงได้รำลามาธาบิดาออกบวช ได้บวช
อยู่วัดบ้านที่แรก เมื่อบวชแล้ว เกิดปีติ เอิบอิมใจ ว่าตนได้พ้น
จากความทุกข์ ความลำบากต่างๆเหล่านั้นมาแล้ว นี่หละ เกิด
ปีติขึ้นในใจ

แล้วนี่ก็มีอาจารย์องค์หนึ่งไป เรียนกรรมฐานมา อยู่วัดนั้น
หละ คนบ้านเดียวกันนั้นหละ บวชใหม่ๆนี้ไม่มีใครสอนนะ
เรื่องมันนะ ก็ตอนค้ำมาเห็นอาจารย์องค์นั้นไหว้พระแล้วก็สวด
อะไรมุ่ๆอยู่ ก็เลยถามท่าน “เอ๊ะ ท่านสวดอะไรอะ” ท่านบอก
ว่าท่านภาวนา บอกอย่างนั้น “อย่างภาวนานี้นะมันดียังไง”...ว่า
งั้น “อ้าว ภาวนาก็ได้บุญสิ” ว่างั้น ได้บุญ แล้วเราก็อุทิศส่วน
กุศลนั้นให้แก่พ่อแม่ ญาติพี่น้อง ปู่ย่าตายายที่ล่วงลับไป ตอบ

บุญแทนคุณค่าข้าวฟ้อนน้ำนมที่ท่านเลี้ยงดูเรามา อธิบายให้ฟัง
“อ้าว ถ้าอย่างนั้นผมก็เป็นหนี้บุญหนี้คุณพ่อแม่เหมือนกัน ขอให้
สอนภาวนา สอนให้ผมด้วย ผมจะได้ภาวนาใช้หนี้บุญคุณพ่อแม่” ว่างั้น

ท่านก็เลยสอนให้ท่องอนุสติ ๑๐ ประการ นี่แหละ พุทธา
นุสติ ธรรมานุสติ สังฆานุสติ สีลานุสติ จาคานุสติ เทวตา
นุสติ มรณานุสติ กายคตาสติ อานาปานสติ อุปสมานุสติ
อนุสติ ๑๐ ประการนี้ ให้ท่องเอาให้ได้ ว่างั้น แล้วก็ภาวนา
เรื่อยไป ท่านบอก ต้องไปท่องเอา ได้แล้วก็บริกรรมเรื่อยไปแล้ว
พุทธานุสติ ธรรมานุสติ สังฆานุสติ ไปเรื่อย จบแล้วตั้งใหม่
อีก จบแล้วตั้งใหม่ เอ๊ะ รู้สึกว่าจิตใจสบาย ไม่ได้เพราะได้นั่ง
ภาวนาป่ะ เดินเหินไปมาทางไหนก็ไม่ลืมนั่น นึกภาวนาอยู่อย่าง
นั้น

เมื่อนี้ พอถึงฤดู เดือน ๖ เดือน ๗ มา ก็คิดว่าเราบวชมาใหม่
ยังไม่รู้ธรรม รู้วินัย ก็ควรจะไปศึกษาเล่าเรียนซะก่อน เมื่อเรียน
ได้แล้วจึงค่อยออกปฏิบัติกัน มันถึงจะได้บุญ ได้กุศลหลาย ถ้า

บวชมาแล้ว ไม่เรียนธรรม เรียนวินัย ไม่รู้อะไรอย่างนี้ รู้ก็รู้ๆ
ปลาๆ ไปอย่างนี้ มันคงไม่ได้บุญหลายหรอก บวชนี้ว่างั้น ก็เลย
ชวนกันลงไปจำพรรษาอยู่ในจังหวัด ไปจำพรรษาอยู่วัดของเจ้า
คณะจังหวัดเอง สององค์ด้วยกันกับอาจารย์องค์นั้นนะ ก็ไป
เรียนพระธรรม เสร็จแล้วเดือนธันวาคมะ สอบนักธรรม เสร็จแล้วก็
ขึ้นมาอยู่วัดเดิม

ในระหว่างที่เรียนนักธรรมอยู่นั้น ก็มีข้อปฏิบัติอยู่ บัดนี้ไป
เรียนถามอาจารย์ที่อยู่ในวัดนั้นว่าผมภาวนาอนุสติ ๑๐ อย่างนี้
จะถูกมั๊ย ท่านอาจารย์องค์นั้นบอกว่า อันถุกนั้นก็ถุกอยู่หรอก
แต่ว่ามันหากไม่รัดกุมพอ ถ้าไปบริกรรมมากอย่างนั้น จิตใจไม่
สงบ ว่างั้น ถ้าอย่างนั้นทำอย่างไร ภาวนาจึงจะดี จิตใจจะสงบ
ได้ ท่านก็แนะนำว่า ให้บริกรรมพุทโธ เอาพระคุณของ
พระพุทธเจ้าไปตั้งไว้ในใจอย่างเดียวเท่านั้น แล้วใจก็สงบได้
ว่างั้น อืม ถ้าอย่างนั้นเราก็ไม่ยากอะไรแล้ว ตอนหัวค่ำก็ท่อง
หลักสูตรนักธรรมไปจนเที่ยงคืน นาฬิกา ตี ๑๒ โมงแล้วก็เข้า
ห้องไหว้พระแล้วก็นั่งภาวนาบริกรรมพุทโธ จิตใจไม่อยู่นะที่แรก

พุทโธมันก็วิ่งออกไปข้างนอกนูน แต่สติก็ตามไป ตามไปแล้วก็พยายามนึกพุทโธใกล้ตัวเข้ามา ใกล้เข้ามาเรื่อยเข้ามา พอมาถึงตัวแล้วก็โน้มเข้าไปในจิต ให้พุทโธมาอยู่ในจิตโน้นบัดนี้ อ้าว พอให้พุทโธมาอยู่ในจิตเข้าไปแล้ว จิตก็สงบลงเป็นหนึ่ง ก็ได้ความสบายใจ เสร็จแล้วก็จึงค่อยหลับค่อนนอน

นี่เป็นกิจวัตรเลยที่ทำกับบวชพรรษาแรก ต้องทำความเพียรอย่างนี้ทุกคืน ทำวัตรสวดมนต์เสร็จแล้วก็ไปนั่งท่องหนังสืออยู่ที่ลานวัด จนเที่ยงเมื่อไร เที่ยงคืนเมื่อไรจึงค่อยหยุดท่องบท แล้วก็เข้าห้อง ไหว้พระ นั่งภาวนา เสร็จแล้วจึงค่อยจำวัด พอตี ๔ เสียงระฆังดังขึ้นที่กุฏิเจ้าอาวาส ก็ตื่นลุกขึ้นมาล้างหน้าล้างตาแล้วก็ขึ้นไปกุฏิเจ้าอาวาส เข้า ทำวัตรเช้า เสร็จแล้วก็สว่างพอดี สว่างมาแล้วก็ไปบิณฑบาตร จะยืน จะเดิน จะนั่ง นอนอะไรไม่ลืมพุทโธ เอาพุทโธเป็นอารมณ์อยู่อย่างนั้น บัดนี้การเรียนก็รู้สึกว่าการคล่องตัวดีอะ เมื่อใจเป็นสมาธิ ใจตั้งมั่น การท่องการจำเอาวิชา ความรู้นี้ก็รู้สึกว่าได้ดี ในที่สุดสอบ ก็ได้นักธรรมชั้นตรีกับเพื่อน

พออกพรรษาแล้ว สอบนักธรรมเสร็จแล้วก็ลาเจ้าคณะจังหวัด
กลับวัดเดิม

พอไปอยู่วัดเดิมแล้วบัดนี้ก็ โยมบิดาไปได้หนังสือหลวงปู่
สิงห์ วัดป่าสาละวันนี่แหละ ท่านแต่งขึ้น เรียกว่าวิธีเจริญสมณะ
วิปัสสนาโดยสังเขป นี่หัวข้อ ท่านก็เลยอธิบายเรื่องสติปัฏฐานนี้
ให้ ไว้ในสมุดนั้น เจริญสติปัฏฐาน เจริญอย่างนั้นๆ เริ่มจาก
พิจารณาร่างกายเนี่ยแหละไป ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เป็นต้น
ไป แล้วพ่องให้เห็นอาการ ๓๒ นี้ด้วย ไม่ใช่ก็นึกคิดเฉยๆว่างั้น แล้ว
ก็พ่องนะบัดนี้ ผมก็ให้เห็นผมอยู่ภายใน ขน เล็บ ฟัน หนัง อันใด
ก็ให้เห็น อวัยวะน้อยใหญ่ต่างๆนี้ ท่านแนะไว้ก็พยายามพ่อง
ตามที่ท่านแนะนำไว้ ก็เห็น พอเห็นร่างกายอันนั้นแล้วก็จิตใจมัน
ก็สงบแน่นอนได้ แต่อยู่วัดบ้านนะ เสียงอะไรต่ออะไรบกวน เอ๊
ภาวนาแล้วใจสงบลงแล้ว นึกถึงป่าแล้วบัดนี้ ใ้การภาวนานี้
เหมาะสมที่ไปอยู่ป่านะ ไม่เหมาะสมเลยที่จะอยู่บ้าน อยู่ใกล้
บ้านอย่างนี้

เมื่อภาวนาไปมันได้ความรู้ ความสงบใจขึ้นมาอย่างนี้แล้วก็
เลยรำลึญาติโยมไปอยู่ป่าใกล้กับบริเวณสร้างวัดอยู่นี้แหละ
ในขณะที่ยังไม่ทันออกปฏิบัตินั้น ก็บังเอิญมีแมลงบินเข้าตา
แมลงปีกแข็งๆนะ มันไปแทงเอาตานั้นเลือดออก เจ็บตา รักษา
ยังไงก็ไม่หาย ยาหยอดตาสารพัด ก็ไม่หาย ไม่หายมานี้มันมี
ศรัทธาแรงกล้าที่ออกปฏิบัติ เออละ ตั้งแต่นี้ไปเราจะไม่หยอดตา
เลย โยนยาทิ้งออกไปหมดแล้ว เข้าป่าไปแล้วบัดนี้ ไปนั่งภาวนา
อยู่ในป่านั้น เอ้า ให้ตามันบอดอยู่กับป่านี้แล้ว เป็นยังไงก็เป็น
กันหละว้างั้น พอนั่งภาวนาไปมานะ ๗ วันนะ ตาหายไปเลย
หายไป พอเวลาหยอดยาอยู่ที่วัดบ้าน ฝรั่ง...ก็ไม่หาย ตั้งแต่
ภาวนาปลงสังขารไปแล้ว หายภายใน ๗ วัน เป็นปกติตามเดิม
อันนี้ก็เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์อันหนึ่ง อานิสงส์แห่งการเสียสละ ถ้า
หากว่าเราไม่ยอมเสียสละว่า อ้าว ให้มันไปบอดอยู่ในป่านั้นหละ
ว้างั้น มันก็มาไม่ได้ มันก็เข้ามาป่าไม่ได้ มันก็กลัวอย่างนั้น กลัว
อย่างนี้แหละ แต่อันนี้เราเสียสละเอา ยาต่างๆนี้ใส่หมดแล้วนี่มัน
ไม่หาย มันจะกรรมเวรของตัวเองก็มันแล้วกัน ให้มันไปบอดอยู่

ในป่าโน่นนะ ในที่สุดแทนที่มันจะบอดก็หายซ้ำ เมื่อตาหายแล้ว
ตั้งใจประกอบความเพียรภาวนา

พระองค์ที่ไปด้วยกันนะ ท่านเรียนคาถาอาคมไปตั้งแต่วัด
บ้าน เมื่อท่านไปนั่งภาวนาอยู่ในป่า ไม่มีกุกกักงัง ทำร้านไม้ไผ่อยู่
กัน พอพื้นดินศอกกว่านี้เอง นั่งภาวนาไปมานะ เกิดความกลัว
ขึ้นมา ท่านเล่าให้ฟัง ก็เลยสาธยายเวทมนตร์กลคาถานั้น ทันใด
นั้นก็เกิดนิมิตขึ้น ปรากฏว่ามีรูปของกษัตริย์แต่งตัวเต็มยศ มี
ชฎาด้วย ถือดาบเดินเข้ามาหา มาถามว่ามาทำอะไรอยู่ที่นี่ ท่านก็
บอกว่ามาเจริญเมตตาภาวนา บอกอย่างนั้น “มันจะเมตตา
ภาวนายังไงแบบเนี่ย ท่านเจริญคาถาอาคมเหล่านั้นเพื่อปราบผี
ศาจที่อยู่ในบริเวณเหล่านี้ เจตนาของท่านเป็นอย่างนั้นนี่ ท่าน
จะมาเมตตาภาวนาอะไรอย่างนั้น” ว่างั้น “ชื่อว่าท่านเดินทางผิด
แล้ว ไช้คาถาที่ท่านเจริญอยู่นั้นข้าพเจ้ารู้หมดแล้ว ไม่
จำเป็นต้องเจริญหรอก ขอให้หนีจากที่หนีซะ ถ้าไม่หนีหละจะ
เอาดาบเล่มนี้ตัดขอกอเลย” ว่างั้น ท่านว่าแล้วก็หายไป ท่าน
กลัวเหลือล้นแล้วบัดนี้ จนเกือบจะหายใจไม่ออก แต่ว่า เอ้า

เจริญเมตตาเข้าไปอย่างนี้นะ เจริญเมตตาชักครุ่นะ เสื่อใหญ่มา
เอาข้างมาถูเสาร้านนั้นไหว หยุดๆอยู่ ตอนนี้อย่างกลัวใหญ่เลย
แทบจะหายใจไม่ออก ก็นึกภาวนาเจริญเมตตา สัพเพ สัตตา สุขิ
ตา โหนตุ สัพเพ สัตตา อเวรา โหนตุ ยื่ออย่างนั้น ว้างั้น สักครู่
หนึ่งเสื่อกก็หายไป เป็นอันว่านิมิตนั้นก็หายไปหมดแล้วนั้น แต่
ความกลัวไม่หาย

รุ่งเข้ามา ไปบิณฑบาตรด้วยกัน ท่านก็พูดให้ฟังว่า พูดเรื่อง
นิมิตต่างๆนั้นนะให้ฟัง ผมเห็นจะอยู่ไม่ได้หละ ว้างั้น ถ้าขึ้นอยู่
เห็นจะมีอันตราย ท่านว่า “อ้าว ทำไมจึงพูดอย่างนั้น ก็ท่าน
ภาวนาผิดทาง เค้าก็ยังบอกอยู่แล้วนะเจ้าที่นั่นว่าท่านเดินผิด
ทาง เมื่อเรางดภาวนา เจริญคาถาอาคมเหล่านั้นเสียแล้ว มา
บิณฑบาตแต่พุทโธๆเท่านั้นหละ ไม่มีหรอก ผมรับรองว่าไม่มีอะไร
ผมภาวนาอยู่นี้ ไม่เห็นมีอะไรเลย มีแต่ใจสงบสบายอยู่อย่างนั้น
เอาเถอะท่านอย่าไปห่วงไหวเลย อันนั้นให้ถือว่ามันเป็นความ
หลงผิดไปชั่วขณะหนึ่ง แล้วเราก็ตั้งใจภาวนาพุทโธ เสร็จแล้ว
ผมว่าเรื่องเหล่านั้นไม่มี หายไปหมด” ว้างั้น จะทำยังไง เพื่อนก็

ไม่ยอม จะกลับเข้าวัดบ้านอยู่ลูกเดียว ก็ไม่รู้ว่าจะทำยังไง “เอ้า จะกลับก็กลับ แต่ผมนะไม่ยอมกลับ เป็นยังไงก็เป็นอยู่กับป่า นี้นะผมนะ ผมจะไม่ยอมกลับไปวัดบ้านให้ชายชู้หน้าอีกแล้ว” ว่างั้น “เดี๋ยวพวกชาวบ้านเค้าจะหัวเราะเอานะ” ท่านแล้วไป บิณฑบาตมาฉันแล้วก็กลับวัดเข้าบ้าน อยู่ได้พรรษาหนึ่งก็สึกไป เท่านั้นแหละเรื่องมัน

ไอ้เราภาวนาไปมาอยู่ก็มีครูบาอาจารย์มาเข้าก็อุ่นใจ ได้ ภาวนาไป ในที่สุดก็เลยได้ไปบวชเป็นธรรมยุติ วัดโพธิสมภรณ์ จังหวัดอุดรธานี มีเจ้าคุณธรรมเจดีย์เป็นพระอุปัชฌาย์ และมี อาจารย์บุญมาเป็นผู้นำไปบวช บวชเสร็จแล้วก็กลับไปอำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ท่านก็ถาม บอกว่าคุณจะเรียนหรือคุณจะทำ ปฏิบัติ ว่างั้น “ผมเอาทั้งสองอย่าง เรียนก็เรียน ปฏิบัติก็ปฏิบัติ ผมไปอยู่ป่าผมจะเอาตำราไปด้วย ก็จะไปดูตำราอยู่ในป่า เมื่อ เหนื่อย เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนามาแล้วก็ดูตำรา ให้รู้จักธรรม รู้จักวินัย ให้ละเอียดละเอียดเข้าไป” ว่างั้น อาจารย์ก็เห็นดีด้วย

อ้าว ดีแล้ว ท่านว่าอย่างนั้น ก็เลย ดำเนินแบบนั้นแหละที่แรก ดู
ตำรับตำราไปบ้าง ภาวนาไปบ้าง

บัดนี้ในพรรษาหนึ่งล่วงไปแล้ว พรรษาสองเข้ามา มาเกิด
เป็นโรคอันบุคคลซึ่งไม่เป็น เราเป็นคนเดียว โรคที่ว่าฉัน
ภักตอาหารแล้ว ไฟธาตุไม่ย่อยตลอดทั้งวันทั้งคืน แน่นท้องอยู่
อย่างนั้น ไม่ย่อย ได้เสวยทุกขเวทนาเหลือล้น แต่ก็อดทน ไม่
ถอย เดินรุ่มๆก็เดินไปอย่างนั้น ไม่ถอย แน่นท้องก็แน่นไป
เวทนาจึงเวทนาไป สู้ทนกันอยู่อย่างนั้นสามปี ตั้งแต่เป็นอยู่อย่าง
นั้น ปีที่สามนี้ นั่งภาวนาอยู่ ดูท่ากรรมเวรมันจะหมดลงนะ มัน
จึงบอกขึ้นในจิตนี้ว่า อ้าว ก็กรรมเวรที่เอาแมวไปปล่อยในป่านั้น
แล้ว ว่างั้น พอนึกทบทวนคืนหลังดู โอ้ จริงแล้ว เราได้เอาแมวผู้
ตัวหนึ่งไปปล่อยในป่า เนื่องจากว่ามันเป็นเวรอะไรมาแต่ชาติปาง
ก่อนไม่รู้ กลางคืนมา ไปเที่ยว แมวผู้ตัวนั้นมันก็ถ่ายอุจจาระใส่
ข้างหมอนเลย ไปเที่ยวกลับมาต้องมาชำระขี้แมวซะก่อน ไม่ใช่
แต่คืนเดียวนะ เกือบจะทุกคนเลย เอ๊ แมวตัวนี้กับเรามันเป็นเวร
อะไรกันหนอ อันนี้หนอ ถ้าเราจะฆ่ามันนี้ มันไม่ไหวหละ มัน

จะต้องเป็นกรรมเวร หนักเข้าไปอีก ว่างั้น อย่าไปฆ่ามันเลย เอา
มันไปปล่อยในป่าให้มันหากินเอง ว่างั้น ก็เลยอุ้มไปปล่อยในป่า
เอาไปปล่อยไว้ เห็นไม้ต้นหนึ่ง มันเป็นโพรงอยู่ ก็เลยเอาปล่อยเข้า
ไปในโพรง มึงอยู่นี้นะ แล้วก็ไปเลี้ยงควาย กลับมาตอนเย็นก็ยัง
เห็นมันร้องแง้วๆ โอ๊ย สงสารก็สงสารมัน แต่ไม่รู้จะทำยังไง ถ้า
เอามันกลับคืนไปบ้าน มันจะขี้ใส่หัวนอนอีก เอาเหอะ มันคงไม่
ตายหรอก มันจะต้องหากินมันหละ ว่างั้น สัตว์มันใหญ่แล้ว ว่า
งั้นเรา มันจะต้องหาเลี้ยงมันได้ ปานนั้นนะ เพียงแต่เอาไปปล่อย
ไม่ได้ฆ่านะ กรรมเวรมันยังตามสนอง ได้รับทุกข์ทรมานอยู่ตั้ง
สามปี มันจึงหมดลง เมื่อรู้อย่างนั้นแล้วก็ ภาวนาที่ไรก็อุทิศส่วน
กุศลให้แมวตัวนั้นเรื่อยไป โรคแน่นท้องนั้นก็เบาลงๆ ในที่สุดก็
หายเป็นปกติอย่างนี้นะ

อันนี้ก็เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์อันหนึ่ง ซึ่งมาทบทวนดูแล้ว แหม
เรานี้มันอดทนเอาเสียจริงๆ ถ้าหากว่าความอดทนไม่เพียงพอนี้
อาจจะสึกขาลาเพศไปแล้วนะ ไปแล้ว แต่ไม่นี่นะ เอ้า ตายก็ตาย
เป็นก็เป็น เกิดมาแล้วต้องตาย สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของๆ

ตน เรามีกรรมมีเวรก็ต้องเสวยผลแห่งกรรมเวรไป แม้สึกออกไป
มันก็ไม่พ้นหรือกเวร ถ้ากระทำกรรมเวรอันไม่ดีไม่งามมาแต่ก่อน
แล้ว จะไปที่ไหน จะเป็นเพศอะไรมันก็ไม่พ้น ถึงเวลามันต้อง
ให้ผลแน่นอน เช่นนี้แล้วก็อดทนสู้ไปอย่างว่านั่นนะ ในที่สุดมันก็
หมดกรรมหมดเวรไปเองอย่างนี้นะ

ได้โอกาสตั้งแต่นั้นมาก็ภาวนาปลอดโปร่ง ร่างกายมันปกติดี
แล้ว ตั้งใจประกอบความเพียรบัดนี้ เดินธุดงค์ไป เลียบฝั่งแม่น้ำ
โขงนั้นไป ไปค้าเอาชะบ้านหนึ่ง ใส้แม่น้ำโขงเหนือขึ้นไป
โน่นนะ ตีนภูเขามันจรดแม่น้ำโขงเลย มีคฤหส์ถ์สองคนไปด้วย
ไปๆถึงแล้วก็ ไปถึงบ้านนั้นก็ ไปขอร้องให้ญาติโยมบ้านนั้นนะไป
หาที่พักให้ด้วย เค้ายก็พาเดินเลียบตีนเขาไป ไปเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง
เป็นพุ่มอยู่นั้นก็ เอานี้แหละ วางั้น เค้ายก็ไปทำความสะอาดไป
อะไรให้ ทำทางจงกรมให้ แล้วก็สวนคฤหส์ถ์สองคนนั้น เค้ายกลัว
เค้ายไม่มานอนด้วย เค้ายก็นอนในบ้านโน่น ใส้เราก็อยู่คนเดียว
เค้ายเลิกไปแล้ว เดินจงกรม เสร็จแล้วก็มานั่งภาวนาเข้าไป นั่ง

ภาวนาประมาณสักสี่ห้าทุ่มนี้ก็ จำวัดนอนตะแคงข้างขวาลงไป
เพ่งสำรวจจิตแน่วแน่อยู่ภายใน จิตก็ผ่องใสอยู่

พอเคลิ้มนี้แหละ เคลิ้มว่าจะหลับนี้ เสียงดังเหมือนฟ้าผ่านี้
เปรี้ยงลงมาตรงไม้ต้นนั้นเองนะ แล้วจิตไม่สะดุ้งเลยแหละนี่
สังเกตดูจิต จิตเป็นปกติอยู่ อ้าว ฟ้าผ่าแล้วมั้ง นี่ว่างั้นนะ ก็ลุก
ขึ้นนั่งภาวนา นั่งภาวนาฟังดูว่าจะมีเรื่องอะไรหนอ ว่างั้น พอนั่ง
ไปนั่งมามันนึกถึงเสียที่ว่านี่นะ เอ๊ะ อันผีนั้นมันไม่กลัวนะ แปลก
จริงๆ ไม่นึกถึงผีหรอก นึกถึงเสีย นึกว่าเสียใหญ่มาหรือไงหนอ
พอนึกพอดี ความกลัวเอาแล้ว กลุ่มหมดเลย เอ้า ได้สติระลึกได้
เราเสียสละชีวิตต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้วไม่ใช่หรือ
จึงมาอยู่ที่นี่ จึงมาอยู่ป่าอยู่เขาอย่างนี้นะ ถ้าเราไม่เสียสละต่อ
พระรัตนตรัยอย่างนี้ เราก็ไม่มา ถ้าหากว่าคุณพระรัตนตรัยนี้
รักษาชีวิตเราไม่ได้แล้ว ก็เป็นแต่กรรมแต่เวรของเราแหละ อ๊ะ
อะไรจะเอาไปกินก็เอาซะ พอนึกได้ความกลัวมันก็คลายออก
หายไปๆ หน้อยนั่งมันเอากลุ่มเข้ามาอีกแล้ว ใ้เรื่องเสียของเก่า
นะ หาอุบายเตือนใจตนเองเข้าไปอย่างว่า อ้าว ความกลัวก็หาย

ออกไป เป็นอยู่อย่างนั้น จะออกไปเดินจงกรมก็ไม่กล้าออกไป
กลัวว่าเสื่อมันต์กอยู่นั้นแล้ว มันจะตะครุบเอาไปกิน ตายอยู่กับ
กลดนี่ละ เอาจัน ก็นั่งภาวนาอยู่ เหนื่อยนั่งสมาธิแล้วก็เหยียดขา
ออกไป พอหายปวดแข็งปวดขาแล้วก็นั่งภาวนา บัดนี้ก็ดีขึ้นมา
มันก็ง่วงซึบัดนี้ เอ้า นอนมันละวะ กินก็กินนะ อะไรกินก็กิน เรา
มอบกายถวายชีวิตต่อคุณแก้วสามประการแล้ว ว่างั้น ก็นอนลง
ไป นอนลงไปก็พอเคลิ้มนี่หละ มันก็รู้สึกขึ้นมาเลย เอ้า ไม่ดีน่า
ถ้าเสื่อมมาเอาเราไปกินเวลานอนหลับ มันไม่มีสติ ไม่ดีเลยว่างั้น
ก็ลุกขึ้นภาวนา ไปๆมาๆก็สว่างเลย

คืนนั้นแทบไม่ได้หลับเลย เพราะไ้ตอนเช้าที่บ้านเค้ามาทำ
ที่วัดให้ณะ เค้าก็ยังบอกว่า “ท่านมาอยู่อย่างนี้ ท่านไม่กลัวหรือ”
ว่างั้น “กลัวอะไรวะ” “อ้าว นี่มันทางเสือนะ เสื่อมมาเอาหมูเอาไก่
ของพวกผมไปกินอยู่บ่อยๆ” ว่างั้น “แต่ก่อนเป็นทางเสือ บัดนี้
เป็นทางของเรานะ เอละไม่เป็นไรหรอก เราจะอยู่ที่นี้หละ” รุ่ง
เช้ามาญาติโยมเค้าก็ถวายภัตตาหาร เค้าก็มาถามเลย “เป็นไง
ท่าน เมื่อคืนนี้เป็นไง อะไรมารบกวนบ้าง” เราก็ไม่บอกเค้า “ไม่มี

อะไรหรือกโยม เป็นปกติอยู่ 'ไม่มีอะไร' แล้วก็ทำเป็นทองไม่รู้ร้อนอะไรเลยแหละ แต่เค้ามาก็เทศน์แนะนำสั่งสอนเค้า ให้พรเค้า แล้วเค้าก็ไป เราฉันเสร็จแล้ว เราก็เดินทางต่อ อันนี้เรียกว่า การที่เที่ยวธุดงค์ไป ได้ประสบกับภัยต่างๆเหล่านี้ละ นับว่าเป็นเครื่องมาส่งเสริม กำลังใจเข้มแข็งขึ้น แล้วก็ไม่กลัว ไม่กลัว เรียกว่าเราก็นึกว่าดีเหมือนกัน ถ้าเป็นอย่างนี้มันจะได้เพิ่ม กำลังใจเข้มแข็งขึ้น

อีกคราวหนึ่ง นี่ก็ชาวบ้านเข้าไปทำไร่ในป่าโน่น แล้วเก็บเกี่ยวเสร็จแล้วเค้าก็เข้าบ้าน ห้างที่เค้าปลูกไว้ก็ยังอยู่ ก็ไปกางกลดใส่ห้างค่านั้นแล้วก็นั่งภาวนา ปฏิบัติอยู่นั่น ตื่นเข้ามา ก็บิณฑบาตในวัด พอดีก็มีเณรวัดบ้านนั้นมาขออยู่ด้วย อ้าว ก็อยู่ มันมีห้างไร่เขาอยู่สองห้าง พอนั่งภาวนาอยู่คืนหนึ่ง พระจันทร์ขึ้นสู่ท้องฟ้าแล้ว ก็พอสลัวๆแล้วมันมีเมฆบัง นั่งภาวนาอยู่ แล้วก็ลมพัดเอื่อยๆมา อ้าวจิตมันนึกแล้ว เอ๊ะ โบราณท่านว่าเมื่อเสือใหญ่มันจะไปทางไหนนี้ ลมมันจะไปก่อนนะว่างั้น อ้าว พอนึกอย่างนี้ ความกลัวเอาแล้ว กลุ้มในใจ อ้าว ภาวนาพุทโธเข้าไป

เรื่อยๆ เราขอมอบกายถวายชีวิตต่อคุณแก้วสามประการ เอ้า
อะไรจะเอาไปกินก็เอาไปซะ ร่างกายนี้เราไม่ถือว่าเป็นของๆเรา
ภาวนาอยู่ พอนึกได้อย่างนี้ก็ความกลัวมันก็หายไป คลาย
ออกไป รู้สึกอีกหน่อยหนึ่งก็ได้ยินเสียงดังซ่าา...อยู่ที่กิ่งไม้ อยู่
ใกล้กับห้างนั่นแหละ อ้าว แล้วกันเสื่อมันกระโดดขึ้นกิ่งไม้ นั่นแล้ว
มันยิ่งกลัวใหญ่ กลัวใหญ่ก็ภาวนาพุทโธเข้าไปเรื่อยๆ สัพเพ สัต
ตา สุขิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา อเวรา โหนตุ อันนี้ก็เอาเข้าไปแล้ว
ภาวนาเมตตา ขอให้สัตว์ทั้งหลายเป็นสุขๆ อย่ามีเวรต่อกันและ
กันเลย ทั้งว่าเป็นคำอรรถด้วย ว่าเป็นคำแปลด้วย อ้าว พอ
ภาวนาไปนั่น ความกลัวมันก็หายไป

ครูหนึ่งเสียงดังซ่าาา เข้าที่ฟากปูนห้างอันที่อยู่นั่นนะ
เพราะว่าไม่มีฟากันเลย โลงๆ กางกลดใส่กลางนั่นแล้วมันก็ พอ
เสียงดังซ่าาในฟากนั่นแล้ว มันก็เต็นไปรอบๆมุง ลืมตาขึ้นดูเลย
โหย มันเจ้าบางบ่ นี่ แม่บ่าง โอ้ยตาย เรากลับแทบลมหายใจ
หยุด นึกว่าเป็นเสือ มันบ่างแท้ๆว่างั้น ก็เลยสอด เอามือสอด
ออกไปจากตีนมุง เอาตบฝ่ามันนั่นปั๊ง คราวนี้มันก็บินสิ ไปร้อง

อ้อกกๆ อยู่ต้นไม้โน่น คราวนี้ก็หายกลัว หายกลัวก็นั่งภาวนาต่อ
เอาจนว่าใจรวมลงได้แล้วจึงค่อยนอนหลับไปได้

อันนี้เรียกว่าไม่มีใครบังคับ มันต้องพอใจ พอใจไปหาที่สงบ
สงบอย่างนั้น มันนี้กว่าจะมีภัยอะไรก็ไม่กลัว ตายก็ตาย ถ้าบุญ
ไม่มี บุญหมดแล้วก็ตายนะคนเรา ถ้าบุญยังมีอยู่ บุญก็รักษา
ย่อมปลอดภัย เรามันเชื่อมั่นในบุญกุศล เชื่อมั่นในคุณพระ
รัตนตรัยอย่างนี้ อันนี้แหละเป็นเหตุให้บุกป่าฝ่าดงเข้าไป ผู้เดียวก็
อยู่ มันเป็นเช่นนั้นการบวชมาในศาสนา นี้ เรามานึกถึงองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์สละราชสมบัติออกบวช
ไปแล้ว พระองค์ก็ไปอยู่แต่ป่า แสวงหาทางตรัสรู้อยู่ถึง ๖ ปี ด้วย
บุญญาภุภาพที่พระองค์ได้สั่งสมอบรมมาแต่ก่อน ชีวิตของ
พระองค์ก็ไม่มีภัยอันตรายใดๆเลย เป็นอย่างนั้น

ดังนั้นพุทธบริษัทควรจะพากันพิจารณา โดยดูใจความแล้ว
ว่า ชีวิตของคนเรานี้มันเป็นอยู่ด้วยบุญด้วยบาป ดังที่เคยเทศน์
ให้ฟังมาแล้วนั่นแหละ ถ้าเรามีบุญมากพอสมควร ติดตามมา
เกิดในโลกนี้แล้ว บุญก็ตามรักษาชีวิตนี้ให้ตลอดปลอดภัย ไม่มี

ภัยพิบัติอันตรายอะไรเกิดขึ้น ถ้าเว้นเสียแต่บาปกรรมก็ติดตามมาด้วยอย่างนี้นะ เมื่อบาปกรรมนั้นมันได้โอกาสเวลาใด มันให้ผลเวลานั้น ชีวิตนี้ก็ย่อมถึงความวิบัติโดยประการต่างๆ จนกว่ามันจะหมดกรรมหมดเวรอันนั้นลงไป มันถึงจะหาย อันนี้เพราะฉะนั้นพวกเราไม่ควรที่จะหวาดกลัวอะไรมากมายนัก บางคนก็กลัวผี บางคนก็กลัวเสือ บางคนก็กลัวโจรขโมยจะมาจี้มาฆ่าอะไร กลัวข้างกลัวเสือสารพัดแหละ ความกลัวของคนเรานะ ไข้ที่มันกลัวอยู่อย่างนี้ก็เพราะเหตุว่าไม่เชื่อกรรม ไม่เชื่อผลของกรรมดังกล่าวมาแล้วนั้น นั่นแหละ

ถ้าผู้ใดเชื่อบุญเชื่อบาปอย่างที่ว่ามาแล้วนั้นนะ เราก็ฝากชีวิตไว้กับบุญกับกรรมอย่างนั้น เรานึกแล้วว่าไม่มีอะไรป้องกันได้เลย จะมีสมมุติว่าคฤหัสถ์นะ จะมีปืนติดตัวไปไหนต่อไหนก็ตาม ถ้ากรรมเวรมันมาถึงแล้วนะ ปืนมันก็ใช้ไม่ได้เลย เผลอไปแล้วเค้าก็ยิงตัวเองก่อน ตัวเองไม่ทันได้ตอบโต้เขา ตัวเองก็ตายก่อน กรรมมันปิดบังนิ มันเป็นอย่างนั้น แต่ถ้าคนไม่มีกรรมมีเวรมาแต่ก่อนหนหลังแล้ว ไปไหนมาไหน ไม่มีอาวุธยุทธภัณฑ์อะไร

ติดตัวอะไร ก็ไม่มีภัยอันตรายใดๆ ประกอบในปัจจุบันนี้ก็เป็นผู้รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ จะรักษากายวาจาของตนเสมอๆไป เมื่อเข้าสังคมใดๆก็ระมัดระวังความประพฤติทางกายทางวาจา ไม่ให้กระทบกระทั่งคนอื่น เจ็บอกเจ็บใจอะไร เห็นอย่างนี้แล้ว ไม่มี เหวี่ยงทั้งหลาย ศัตรูไม่มีเลย ประกอบกับภาวนา เจริญเมตตาเรื่อยๆไปอย่างที่ว่านี้แหละ แล้วเหวี่ยงทั้งหลายย่อมไม่มากถ้ากรายแก่ชีวิตของผู้ที่มีคุณธรรม มีศีลอยู่ในกาย วาจา ใจของตน

ในพุทธศาสนามันเป็นอย่างนี้แหละ ศาสนาอื่นเขาไม่มีนะ ทำบุญแบบพุทธศาสนาไม่มี มีแต่เขาเรียไรกัน บำรุงสุเหร่าเขาเท่านั้นแหละ ใครไปกราบไปไหว้ เขาก็เรียไร อ้าว รวบรวมเงินไว้สำหรับบำรุงสุเหร่า เท่านั้นเองนะ มีแต่ในพุทธศาสนาเนี่ยแหละ มีการทำบุญทำทานกัน มีการกราบการไหว้ ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะเหตุว่า พระพุทธเจ้าทรงรู้แจ้งแล้วว่า มันจิตดวงเดียวเป็นเหตุอยู่เนี่ย จิตดวงนี้ไม่รู้มันจึงได้วนเวียนในวัฏสงสารอันนี้ เกิดมาแล้วก็แก่ เจ็บ ตาย ระยะเวลาที่ยังไม่ทันตายนี้ก็ทนทุกข์ แสวงหาอะไร

ต่อมิมะไรมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องอันนี้ แส่นยาก แส่นลำบากจริงๆ
นี่ควรพากันพิจารณาให้มันเห็น แล้วความทุกข์ทั้งหลายแหล่
เหล่านี้ละ พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่าจะไปอาศัยสิ่งอื่นช่วยนั้น ไม่มี
มีทางพ้นไปได้ มีแต่บุญกุศลเท่านั้นเอง

ดังนั้นพระองค์เจ้าจึงได้สั่งสอนให้คนทำบุญนะ เรื่องมันนะ
ขอให้เข้าใจความหมายมันแน่ชัดลงไปอย่างนี้ แล้วบุญนี้จะช่วย
ให้เราพ้นทุกข์ไปโดยลำดับๆไปอย่างนี้นะ พ้นทุกข์จากมนุษย์ก็
ไปเป็นเทวดา พ้นทุกข์จากเทวดาก็มาเกิดในโลกนี้ มาพบ
พระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง ได้ฟังธรรมคำสอนของ
พระพุทธเจ้าแล้วก็สามารถปฏิบัติไป บรรลุมรรคผลนิพพานได้
สัตว์โลกทั้งหลายส่วนมากนะมาบรรลุมรรคผลนิพพานในชมพู
ทวีปนี้ ในพื้นแผ่นดินอันนี้แหละ ในรูปร่างอันเป็นคนนี่เองนะ
ไม่ใช่รูปร่างอื่นนะ ขอให้เข้าใจ ใ้พวกเทวดานั้นยกไว้ อันนั้น
เพิ่มมีบุญหลายแล้ว พระพุทธเจ้าแสดงพระอภิธรรมจบลงกัณฑ์
หนึ่งๆนี้ มันว่าชนเป็นโกฏี เพราะท่านเหล่านั้นมีบุญมากแล้ว
เพราะฉะนั้นจึงได้สำเร็จมรรคผลได้รวดเร็วเหลือเกิน ใ้พวกเรา

ถ้าฝึกฝนอบรมตนไปอย่างนี้นะ ไม่ท้อไม่ถอยแล้ว ก็เลสมันก็เบา
บางไป บัดนี้เพื่อว่าตายลงแล้วไปสู่สวรรค์ เช่นนี้พระพุทธเจ้า
พระองค์ใดพระองค์หนึ่งมาแสดงพระอภิธรรม ได้ฟังพระ
อภิธรรมคำสอนอันลึกซึ้ง ก็สามารถรู้แจ้งแทงตลอดได้ บรรลุ
มรรคผลนิพพานได้ เป็นอย่างนั้นชีวิตของคนเรานะ ขอให้เข้าใจ

ไ้พวกที่นับถือลัทธิอื่นนั้น ไม่มีทางหรอกที่จะได้จะพบ
พระพุทธเจ้า หรือแม้แต่พบแล้ว เค้าก็ไม่เลื่อมใส อย่างพวก
เดียรถีย์เนี่ยครั้งพระพุทธเจ้านะ ถึงเกิดร่วมกันพระพุทธเจ้าแต่
เขาก็ไม่นับถือพระพุทธเจ้า เค้าก็นับถือลัทธิของเขาอื่นแหละ
นั้น เป็นอย่างนั้น พระพุทธองค์พยายาม พยายามหาโอกาส
ติดต่อสังคม สนทนสนมกับเขา แต่บางพวกก็ได้ผล ผู้มีบุญวาสนา
แรงกล้าก็รู้ตัวได้ กลับตัวได้ มานับถือพระพุทธศาสนา ปฏิบัติไป
ก็สำเร็จมรรคผลได้ตามวาสนาบารมีของตน เนี่ยเป็นอย่างนี้
เพราะฉะนั้นพวกเรานั้นเรียกว่าละความหลงเห็นผิดต่างๆ
ดังกล่าวมานี้ได้แล้ว เรามอบกายถวายชีวิตบูชาคุณแก้วสาม
ประการนี้โดยส่วนเดียว เป็นหนึ่งไม่มีสองเลย ก็ขอให้ทำใจอย่าง

นั่น เพราะว่าลัทธิต่างๆในโลกมีเยอะแยะ ถ้าเค้าจ้างคนไทยนี้
แหละเป็นตัวแทนโฆษณาชวนเชื่อต่างๆนานาหมุ่นี่นะ มีถมไป
ทุกวันเนี่ย เพราะฉะนั้นพากันระวังตัวไว้ อย่าไปหลงคารมของ
ลัทธิอื่น ลัทธิอื่นนะไม่เป็นทางพ้นทุกข์เลย ไม่เป็นทางพ้นทุกข์
จริงๆ เช่นอย่างว่า ลัทธิโยเลอะไรอย่างนี้ ใ้พวกที่เข้ามาเผยแพร่
อยู่นี้ก็ล้วนแต่มีกิเลสตัณหาหนาแน่นอยู่ในจิตใจ ยิ่งบริโภคนกาม
คุณอยู่เหมือนกับคนทั่วไป แล้วอย่างนี้จะเป็นผู้วิเศษได้ยังไง
อ๊ะ

ผู้วิเศษทั้งหลายท่านละกิเลสขาดจากสันดานแล้ว ทำตัวเป็น
คนผู้เดียว นุ่งห่มผ้าสีเดียว อย่างพระพุทธเจ้าและสงฆ์สาวกนั้น
นะ ท่านก็มีความประพฤติปฏิบัติ ความเป็นอยู่ เหมือนกัน
ตรงกัน อันเดียวกัน แล้วก็นุ่งผ้าสีเดียวกันเลย ไม่หลายสี นี่
แหละท่านผู้สิ้นอาสวะกิเลส ท่านผู้มีบุญญาบารมีแก่กล้า นะ ไม่
ว่าใครหละ ถ้าสร้างบุญบารมีไปๆแล้ว หากว่าบุญบารมีเต็มแล้ว
ก็จะได้ออกบวช ถือผ้ากาสวพัคตร์เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้า
พระสงฆ์สาวกนั่นเอง

ถ้าเป็นผู้หญิงก็บวชเป็นนางภิกษุณี อย่างนี้ก็มีมาทุกยุคทุกสมัยแหละ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์เพราะว่าผู้หญิงนะ ถ้าพูดแล้ว ก็ดูสมัยปัจจุบันนี้แล้ว ผู้เข้าวัด ผู้ฟังธรรม จำศีล ผู้สนใจทางการฝึกฝนอบรมจิตใจ มีแต่ผู้หญิงเป็นส่วนมาก ผู้ชายมีน้อยเต็มที ดังนั้นเมื่อผู้หญิงอยากบวช พระองค์เจ้าก็จึงบวชให้ เป็นนางภิกษุณี แต่ว่านางภิกษุณีนั่นนะอยู่ไม่นาน เนื่องจากว่า นิสัยผู้หญิงนั้นมันนิสัยอ่อน น้อมไปง่าย แล้วก็มักจะมีเรื่องวุ่นวายอยู่บ่อยๆ พระพุทธเจ้าบัญญัติสิกขาบทไว้ถึง ๓๐๐กว่าข้อ บังคับกาย วาจา ใจ แล้วปรากฏว่าตอนที่พระองค์เสด็จปรินิพพานนี้ ไม่ปรากฏว่ามีนางภิกษุณีไปชุมนุมที่เมืองกุสินารานั้นเลย ไม่มีเลย ในตำราไม่กล่าวไว้เลย เข้าใจว่านางภิกษุณีหมดก่อน พระองค์ปรินิพพานแล้ว เป็นอย่างนั้น ดังนั้นผู้ใดมีบุญวาสนาแรงกล้าจริงๆจึงได้บวชเป็นภิกษุณี

เพราะฉะนั้นก็อย่างพวกเราปฏิบัติอยู่เนี่ย อานิสงส์อันนี้มันก็จะได้ให้เป็นนักบวชเนี่ยแหละในอนาคตเบื้องหน้าต่อไป หากบุญบารมีแก่กล้าเต็มบริบูรณ์ลงไปแล้ว ก็จะได้บวชในสำนัก

พระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง ต่อกไปแล้วก็จะทำอัสว
กิเลสให้หมดสิ้นไป ได้เข้าสู่พระนิพพาน หมดทุกข์หมดยากใน
สังสารต่อกไป

ที่มา: https://youtu.be/aTeawh_D2Dc